

klæder og almindelige hætter på trøjer, der kan bruges til at tildække ansigtet - men som typisk ikke bliver det - vil der normalt ikke være bevismæssigt grundlag for at antage, at sådanne sædvanlige beklædningsgenstande er bestemt til maskering. I disse tilfælde vil der derfor i almindelighed først kunne gribes ind, hvis de pågældende personer faktisk anvender beklædningsgenstandene til tildækning af ansigtet. Tilhører de pågældende personer en gruppering, der ved tidligere lejligheder har anvendt halstørklæder eller trøjehætter til at skjule identiteten med, vil der dog efter omstændighederne kunne være holdepunkter for at antage, at beklædningsgenstandene er bestemt til tildækning af ansigtet, selv om de endnu ikke er anvendt på denne måde.

Forbudene mod maskering og mod besiddelse af genstande bestemt til maskering omfatter ikke tildækning af ansigtet, der foretages for at beskytte mod vejrliget, eller som tjener andet anerkendelsesværdigt formål.

Personer, der bærer eller medbringer halstørklæde, hue eller andre beklædningsgenstande til beskyttelse mod kulde, vil således ikke være omfattet af maskeringsforbudet, hvis det efter omstændighederne - navnlig årstiden og vejrforholdene - må anses for sædvanlig og rimelig påklædning. Dette gælder, selv om der efter omstændighederne består en abstrakt risiko for, at den identitetssløring, som påklædningen indebærer, vil kunne fremme forstyrrelse af den offentlige ro og orden.

På samme måde omfatter maskeringsforbudet f.eks. som udgangspunkt ikke maskering (herunder navnlig bemaling) af ansigtet under karneval, fastelavnsoptog og sportsbegivenheder («roligans») samt tildækning af ansigtet af religiøse grunde. Er der tale om et optog af motorcyklister, vil det selvsagt ikke være i strid med det foreslåede maskeringsforbud, hvis deltagerne under kørslen er iført den lovpåbudte styrthjelm.

Det vil derimod normalt ikke være tilstrækkeligt til at anse en maskering for anerkendelsesværdig, at maskeringen angives at være anvendt for at undgå »registrering« hos myndigheder eller hos rivaliserende grupperinger. En maskering kan dog efter omstændighederne være anerkendelsesværdig, hvis der f.eks. er tale om flygtninge, der demonstrerer mod brutale magthavere i hjemlandet, og hvor identitetssløring anvendes for at beskytte mod forfølgelse, repressalier eller lignende.

Det forudsættes at indgå som et væsentligt element i vurderingen af, om en maskering tjener et anerkendelsesværdigt formål, at mødet, forsamlingen, optoget mv. afvikles fredeligt. Udvikler begivenhederne sig

således til uroligheder eller optøjer, kan maskering - uanset det oprindelige formål - som altovervejende hovedregel ikke længere anses for anerkendelsesværdig. Dette gælder også tildækning af ansigtet for at beskytte mod vejrliget. De pågældende må derfor i denne situation enten forlade stedet eller fjerne maskeringen for at undgå strafansvar.

Det vil i sådanne situationer være naturligt, at politiet - f.eks. i forbindelse med opløsning af demonstrationen ved anvendelse af opløsningsformularen (omtalt under pkt. 3.3. ovenfor) - tilkendegiver over for forsamlingen, at det ikke længere anses for anerkendelsesværdigt at være maskeret. Det er dog efter forslaget ikke en betingelse for strafansvar, at sådan meddelelse er givet, eller - hvis den er givet - at den er blevet opfattet af de maskerede.

Det forudsættes i øvrigt, at politiet kan vælge at undlade at håndhæve eller udsætte håndhævelsen af maskeringsforbudet, hvis det under de konkrete omstændigheder skønnes uhensigtsmæssigt at håndhæve forbudet, herunder af polititaktiske grunde. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor der er en sådan kontrol over en demonstration, at man ikke bør risikere de (ekstra) konfrontationer, som en håndhævelse vil kunne medføre, eller hvor en håndhævelse vil kunne bringe udenforstående i fare. Hvis politiet i et konkret tilfælde gennem et længere tidsrum har undladt at skride ind over for maskering i strid med maskeringsforbudet, bør politiet indskærpe forbudet over for forsamlingen, inden der i givet fald gribes ind. På samme måde som ovenfor er det dog efter forslaget ikke en betingelse for strafansvar, at sådan meddelelse er givet, eller - hvis den er givet - at den er blevet opfattet af de maskerede.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

6.2. Subjektive krav

Den foreslåede bestemmelse omfatter kun forsættelige forhold, jf. straffelovens § 19.

Kravet om forsæt indebærer efter almindelige strafferetlige principper, at den tiltalte skal have haft forståelse for de faktiske omstændigheder, dvs. at der er tale om et møde, forsamling, optog eller lignende, og at den pågældende anvender en påklædning mv., der er egnet til at hindre identifikation. Det er uden betydning, om den pågældende har til hensigt at deltage i uroligheder.

For så vidt angår forbudet mod besiddelse af genstande bestemt til maskering indebærer kravet om forsæt, at den tiltalte skal have haft forståelse for de faktiske omstændigheder, der fører til, at de medbragte